

[Arne Christiansen.]

samarbejde. Et nordisk embedsmandsudvalg arbejder med dette spørgsmål, og på de nordiske kulturministres møde i juni 1974 vil det være på dagsordenen.

Nu vel, vil forslagsstillerne måske sige. Dette er ikke brud på monopoleet. Nej, og dog er det det måske alligevel. Det er i hvert fald en betydelig udvidelse af valgmulighederne med et fælles nordisk tv 2, og efter hvad der foreligger oplyst for mig, synes det at være langt den billigste løsning, idet senderudbygningen anslås til ca. 150 mill. kr. og driftsudgifterne for 5-6 timers program daglig vil være ca. 50 mill. kr. om året.

Jeg synes, resultaterne af overvejelserne på det nordiske plan peger mod en løsning, ganske afgjort ikke en endelig, men tiden indbyder ikke til de store projekter. Dertil kommer, at det folketingsår, der har søsat den nye radio- og tv-lov, også bør give den lejlighed til at vise, om den er sødygtig.

Der er en revisionsparagraf i den nye lov; i folketingsåret 1977-78 vil der være lejlighed til at drøfte indhøstede erfaringer, ikke alene med loven som baggrund, men også på det tekniske område og, efter hvad alt tyder på, også på det nordiske område.

Uagtet venstres principielle ønske om ophævelse af ætermonopoleet synes det lidt formålstjenligt at begynde at ændre ved en lov, der endnu ikke er trådt i kraft, men gør det om 2 uger fra i dag.

Om hr. K. Helveg Petersens forslag kan jeg sige, som det allerede er sagt af andre fra denne talerstol, at jeg for så vidt godt forstår nogle af betænkelighederne, men jeg har dog svært ved at se styrken i argumentationen; der sættes spørgsmålstejn ved radiorådets størrelse, men afvigelsen fra det nuværende er jo minimal som også påpeget af andre talere. Der sættes spørgsmålstejn ved programrådenes berettigelse. Ja men ønsker hr. K. Helveg Petersen da ikke lokale og folkelige interesser varetaget? Disse programråd er i hvert fald udtryk for en decentralisering, som vi i mit parti hilser med tilfredshed.

Der er for mig ikke kommet noget nyt frem, som rokker ved den beslutning, som med bred tilslutning i juni sidste år blev taget i denne sag. Jeg fristes til at sige om dette initiativ fra hr. K. Helveg Petersen: hvad skal det nytte? Og i dette spørgsmål

ligger altså også, at venstre ikke kan stemme for forslaget.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det radikale venstre kan ikke støtte det foreliggende konservative lovforslag.

Ministeren for kulturelle anliggender sagde for et øjeblik siden, at dette forslag var så åbent, at det næsten ikke var muligt at tage stilling til det, og at et brud med monopoleet for bruddets egen skyld ikke efter ministerens opfattelse var nok. Jeg kan føje til, at det alene at slå i stykker ikke er nok for os; når noget skal slås i stykker, må det være, for at man skal bygge noget op, og før man slår i stykker, må man vide, hvad det er, man har planer om at bygge op — og det tager det konservative forslag ikke stilling til. Derfor kan vi ikke støtte det.

Ministeren omtalte endvidere de muligheder, der var for finansiering, og jeg er også på dette punkt enig med ministeren. Reelt er der kun tale om reklamefinansiering, og jeg kan om dette sige, at kun et enkelt medlem af den radikale gruppe i dag kan forestille sig, at reklamefinansiering af tv- eller radioudsendelser er noget ønskværdigt.

Må jeg sige om den anden anvisning på, hvordan man kunne få finansieret en sådan privat radio- og fjernsynsvirksomhed, dette med at man skulle have licensdeling, at det tiltaler mig slet ikke. Og det undrer mig overordentlig meget, at et konservativt parti, der ellers på så mange andre punkter fremhæver, at det gælder om at friholde individet for tvang og pålæg, her virkelig kan forestille sig, at det skulle være muligt gennem lovgivning at tvinge lyttere og seere i dette land til at betale til et privat selskab. Jeg står fuldstændig fremmed over for den tanke, og jeg kan kun sige, at den må være undfanget hos konservative i et øjeblik, hvor de ikke har tænkt sig om. Det er i hvert fald den pæneste udlægning, jeg kan komme med af dette forslag.

Om det andet forslag, vi behandler her samtidig, forslaget fra hr. K. Helveg Petersen om udsættelse af ikrafttræden af den radiolov, som vi vedtog i juni måned sidste år, kan jeg sige, at vi kan ikke støtte forslaget om at udsætte loven. Man kan pege på skavanker ved loven — vi kan pege på adskillige — men hvis vi forestiller os, at vi lod være at lade den træde i kraft, kan man